

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Dukesa a členiek JUDr. Jany Zemaníkovej a Mgr. Ľubomíry Kúdelovej v právnej veci žalobcu: **Z., s. r. o., R.**, IČO: X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou **B., s. r. o., R.**, Bratislava proti žalovanému: **Č., a. s., G.**, IČO: X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou **Š. s. r. o., P.**, **o určenie neúčinnosti právneho úkonu**, ktorá sa viedla na Okresnom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 8 Cbi 4/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. decembra 2009, č. k. 43 CoKR/6/09 – 144, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a .**

Žalovanému trovy dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 30. júna 2009 č. k. 8Cbi/4/2009 – 78 určil, že právny úkon - ručiteľské vyhlásenie spoločnosti **O. a. s.**, (neskorší úpadca) ako avalistu na vlastnej zmenke č. 1/169 vystavenej spoločnosťou **S., s. r. o.** (predtým **S., spol. s. r. o.**) so sídlom **J.**, IČO: X. z 9. februára 2007 je neúčinný voči všetkým účastníkom konkurzu vedeného Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 2K/17/2008.

Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania a rozhodnutie o výške priznaných trov ponechal na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že návrhom, ktorý bol súdu doručený 17. marca 2009, žalobca (konkurzný veriteľ) žiadal určiť neúčinnosť právneho úkonu, uvedeného vo výroku rozsudku. V žalobe uviedol, že sú splnené predpoklady odporovateľnosti právneho úkonu, pretože odporovať právnomu úkonu možno v prípade právneho úkonu bez primeraného protiplnenia podľa § 58, alebo ak sa jedná o zvýhodňujúci právny úkon podľa § 59, ak bol príslušný právny úkon urobený v priebehu jedného roka pred začatím konkurzného konania. Správcovi konkurznej podstaty dal podnet na odporovanie právnomu úkonu, ktorý mu bol doručený dňa 6. marca 2009 s lehotou na odporovanie do 13. marca 2009, správca konkurznej podstaty na podnet nereagoval, preto je žaloba podaná včas. Pasívnu legitimáciu žalovaného odôvodnil tým, že podľa § 62 ods. 1 konkurzného zákona právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol, v prospech koho dlžník takýto úkon urobil, alebo kto z takéhoto úkonu dlžníka priamo nadobudol prospech. Vzhľadom na skutočnosť, že spriaznená osoba, v prospech ktorej bol právny úkony vykonaný, spoločnosť S., s. r. o. zanikla výmazom z obchodného registra z úradnej moci ku dňu 7. marca 2009 je pasívne legitimovanou osobou veriteľ zo zmenky. Ručiteľským vyhlásením dlžníka v konkurze na zmenke č. 1/169, ktoré je odporovaným právnym úkonom, nadobudol veriteľ priamy prospech a to vo forme zlepšenia jeho postavenia veriteľa z pôvodného právneho úkonu medzi ním, ako veriteľom a spoločnosťou S., s. r. o., ako dlžníkom. Žalobca ďalej uviedol, že podmienky pre odporovanie podľa § 58 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii sú splnené, pretože sa jedná o právny úkon urobený bez primeraného protiplnenia, počas úpadku a v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, ktorý bol vykonaný v prospech spoločnosti S., s. r. o., a tiež zodpovedá podmienkam pre odporovanie podľa § 59, pretože sa jedná o právny úkon v neprospech dlžníka, neodôvodnene zvýhodňujúci veriteľa – žalovaného, ktorý súčasne bol urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, že zodpovedá aj podmienkam pre odporovanie podľa § 60, pretože sa jedná o ukracujúci právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom v prospech spoločnosti S., s. r. o.

Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie, v ktorom žiadal zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa tak, že sa žaloba zamietne. V odvolaní poukázal na skutočnosť, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal základným posúdením a charakteristikou právneho vzťahu medzi vystaviteľom, avalistom a remitentom zmenky z hľadiska právnej úpravy zmenkových

vzťahov podľa zák. č. 191/1950 Zb. Zákona zmenkového a šekového, pretože predmetom sporu je vzťah vyplývajúci zo zmenky, na ktorý prvostupňový súd nesprávne aplikoval § 308 Obch. zák. Uviedol, že avalovanie zmenky avalistom je jednostranný právny úkon, ktorý je adresovaný remitentovi, nie je preto možné zo vzťahu medzi avalistom a vystaviteľom, hoc by aj išlo o vzťah spriaznenosti, vyvodzovať dôsledky majúce vplyv na posúdenie vzťahu medzi avalistom a remitentom, a teda nie je možné aplikovať osobitnú 3-ročnú lehotu na odporovanie právneho úkonu podľa § 58 ods. a 59 ods. 4 zákona o konkurze ale je potrebné aplikovať všeobecnú jednoročnú lehotu podľa § 58 a 59 zákona o konkurze., ktorá v čase podania návrhu už uplynula. Okrem toho uviedol, že avalovanie zmenky nie je možné považovať za úkon bez primeraného protiplnenia a ani za zvýhodňujúci právny úkon. Taktiež namietal nesprávny postup žalobcu pri doručovaní podnetu na odporovanie právneho úkonu.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

Odvolací súd dospel k záveru, že lehota na podanie návrhu na určenie neúčinnosti ručiteľského vyhlásenia bola zo strany konkurzného veriteľa primeraná, a keďže správca návrh na súd nepodal, bol veriteľ v konkurznom konaní oprávnený podať takýto návrh na súd sám. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že žalobca ako konkurzný veriteľ musí preukázať, že v čase, kedy došlo k ručiteľskému vyhláseniu došlo takému úbytku majetku dlžníka, že z neho nie je možné uspokojiť konkurzných veriteľov, čím došlo k ukráteniu uspokojenia ich pohľadávok. Žalobca neuviedol, akú výšku majetku mal úpadca ku dňu vykonania napadnutého právneho úkonu, nepreukázal ako dlžník ručiteľským vyhlásením ukrátil veriteľov a ani to, či po vyhotovení ručiteľského vyhlásenia zostal dlžníkovi taký majetok, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávky veriteľov. Len samotná skutočnosť, že úpadca prevzal ručenie za priameho dlžníka, a to za podmienok vzájomného ručenia, nemôže sama o sebe spôsobiť ukrátenie veriteľov. Skutočnosť, že si žalovaný prihlásil pohľadávku z ručenia do konkurzu, nebol dôsledok správania ručiteľa, ale toho, že spoločnosť S., s. r. o., ktorá nezaplatila dlh a pred vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka ako úpadca zanikla, spôsobila, že s jej zánikom zanikol aj jej dlh. Na zmenkové ručenie nie je možné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, tak ako to nesprávne urobil prvostupňový súd. Zmenkové ručenie je záväzkom rovnocenným so záväzkom dlžníka a aj

povinnosť úpadcu – ručiteľa zaplatiť dlh zo zmenky namiesto vystaviteľa zmenky je povinnosťou rovnocennou, ktorá vznikla až vyplnením blankozmenky odporcom. Dovtedy avalovanie zmenky dlžníkom nemalo žiadne účinky, pretože blankozmenka sa riadnou zmenkou stala až okamihom jej vyplnenia. Odvolací súd sa z uvedených dôvodov nestotožnil s názorom, že k ukráteniu konkurzných veriteľov skutočne došlo a že by tak bol daný základný predpoklad neúčinnosti právneho úkonu a to ukrátenie veriteľa.

K posúdeniu pasívnej legitímácie žalovaného prvostupňovým súdom, odvolací súd uviedol, že žalovaný, žiaden prospech z napadnutého právneho úkonu nezískal, a preto ani konkurzní veritelia nemohli byť v dôsledku neho ukrátení. Žalobca v konaní ani nepreukázal, že by sa bol na základe napadnutého právneho úkonu majetok úpadcu akýmkoľvek spôsobom zmenšil. Žalobcovi sa tak nepodarilo preukázať, že právnym úkonom dlžníka bola ukrátená pohľadávka veriteľa, ktorý si v konkurznom konaní prihlásil svoju pohľadávku, v dôsledku čoho aj napriek tomu, je jeho návrh bol na súd podaný včas, nie sú splnené základné zákonné podmienky pre uplatnenie práva odporovateľnosti právneho úkonu, a to ukrátenie konkurzných veriteľov, ako základnej podmienky pre odporovanie právneho úkonu, v dôsledku čoho sa už odvolací súd tvrdeniami žalobcu, týkajúcimi sa ďalších zákonných podmienok pre jednotlivé skutkové podstaty odporovateľnosti právneho úkonu a ani inými námietkami nezaoberal.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 26. januára 2010.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že žalobca ho podal z dôvodov uvedených v § 241 ods. c) a 237 ods. f) O. s . p. pretože rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci resp., že účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatie možnosti konať pred súdom žalobca vidí v tom, že sa odvolací súd nevysporiadal s otázkou pasívnej legitímácie žalovaného, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval všetky zákonné ustanovenia vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovaného v konaní, avšak vec posúdil len podľa § 62 ods. 1 zákona o konkurze, pričom ostatnými zákonnými podmienkami pre určenie pasívnej legitímácie sa nezaoberal. Zo žaloby je pritom

zrejme, že žalobca označil dôvody pre ktoré je žalovaný v konaní pasívne legitimovaný.

Nesprávne právne posúdenie veci podľa žalobcu vyplýva zo skutočnosti, že odvolací súd nevzal do úvahy celkový rozsah právnej úpravy odporovateľnosti v zákone o konkurze a nesprávne právnu úpravu aplikoval na preukázaný skutočný stav veci. Keďže odvolací súd vyhodnotil pasívnu legitimáciu žalovaného v konaní výlučne podľa § 62 ods. 1 zákona o konkurze, pričom dospel k záveru, že žalovaný v zmysle tohto ustanovenia nebol pasívne legitimovaný, týmto vec nesprávne právne posúdil, nakoľko neposúdil vec aj podľa ďalších ustanovení zákona o konkurze upravujúcich pasívnu legitimáciu, podľa ktorých je žalovaný pasívne legitimovaný.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že ho považuje za neopodstatnené. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozsudku objektívne vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, správne posúdil vec po právnej stránke a a vydal rozhodnutie, ktoré je vecne aj po právne stránke správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania a dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom podľa § 238 ods. 1 O. s. p. (ide o rozsudok, ktorým bol zmenený rozsudok súde prvého stupňa), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je opodstatnené.

Súd prvého stupňa aj odvolací súdu pri rozhodovaní vychádzali z rovnakého skutkového zistenia, ktorý v podstate nebol sporný ani medzi účastníkmi. Podľa neho 9. marca 2007 spoločnosť S., s. r. o. (dlžník žalovaného) vystavila vlastnú zmenku s označením 1/169. Vystavená bola ako zmenka nevyplnená (blankozmenka) v prospech žalovaného. Zmenku za vystaviteľa podpísal jeho konateľ Ing. Marián Duraj. Vystaviteľ sa zmenkou zaviazal zaplatiť žalovanému v deň splatnosti, ktorý mal podľa zmluvy o vyplňovacom práve doplniť žalovaný peňažnú čiastku, ktorú do nej žalovaný ku dňu splatnosti uvedie. Žalovaný určil splatnosť dlhu pre dlžníka, ktorý mal už v tom čase zmenené obchodné meno na S., s. r. o. na 9. januára 2008 a ako zmenkovú sumu doplnil

33 148 662 Sk. Zmenka bola avalovaná šiestimi avalmi, medzi nimi aj spoločnosťou O. a. s. (ďalej len úpadca). Súčasne s vystavením zmenky, vystaviteľ zmenky uzavrel so žalovaným aj zmenkovú zmluvu o práve žalovaného vyplniť (doplniť zmenku). Vystaviteľ zmenky bol 7. marca 2009 vymazaný z obchodného registra. Na majetok úpadcu bol 9. septembra 2008 vyhlásený konkurz.

Dovolací súd sa, z dôvodov ďalej uvedených, nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že ručenie vo všeobecnosti, ani zmenkové ručenie, je úkonom urobeným v prospech dlžníka (v prejednávanej veci v prospech emitenta vlastnej zmenky). Nesúhlasí ani s jeho názorom, že predpokladom odporovateľnosti právneho úkonu je, že z majetkovej podstaty už bol odňatý majetok, ktorý sa práve vyhlásením neúčinnosti úkonu vráti do podstaty. Z § 62 ods. 6 zákona výslovne vyplýva možnosť odporovať právnomu úkonu proti prihlásenej pohľadávke (plnením z majetku budúceho úpadcu pohľadávka zanikla a veriteľ by ju už nemohol prihlásiť). Vyplýva aj z § 58 ods. 1 zákona, podľa ktorého je odporovateľným úkonom nielen úkon, na základe ktorého dlžník už poskytol plnenie, ale aj úkon ktorým sa k poskytnutiu plnenia (ešte len) zaviazal.

Napriek uvedenému však dovolací súd považuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne. Odvolací súd vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu dospel aj k správnomu záveru o nedôvodnosti odporovacej žaloby, i keď interpretáciou (čiastočne nesprávnou) právneho predpisu odchylnou, od interpretácie ktorú použil dovolací súd.

Podľa žaloby sa žalobca dovoľáva odporovateľnosti sporného úkonu z dôvodov uvedených v § 58 (právne úkony bez primeraného protiplnenia), § 59 (zvýhodňujúci úkon) a § 60 (ukracujúci úkon) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len zákon).

Okrem znakov tvoriacich skutkovú podstatu odporovateľnosti právneho úkonu bez primeraného protiplnenia uvedených v § 58 ods. 1 zákona je ďalšou podmienkou pre ich odporovanie skutočnosť, že úkon spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka (ods. 2). Predmetom odporovania môžu byť len úkony, ktoré boli urobené počas jedného roka pred začatím konkurzného konania (ods. 3). Obmedzovacie podmienky odporovania uvedené v ods. 2 a 3 sú zmiernené v prípade, že odporovaný úkon bol urobený

v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom. V takom prípade platí vyvrátiteľná domnienka, že v čase urobenia úkonu bol dlžník v úpadku. Rozšírené je v uvedenom prípade aj časove obdobie v ktorom urobené úkony možno odporovať (3 roky).

Žalobca tvrdí, že osobou spriaznenou s úpadcom je (bol) dlžník žalovaného, teda spoločnosť S., s. r. o. O žalovanom to ani netvrdí a jej spriaznenosť v konaní ani nebola preukázaná. Podľa názoru odvolacieho súdu sporný úkon bol urobený v prospech žalovaného. Zabezpečenie pohľadávky ručením je nepochybne v prospech veriteľa. Poskytuje mu popri pôvodnom práve domáhať sa plnenia od dlžníka dodatočné právo žiadať plnenie aj od ručiteľa, ak svoju povinnosť nesplnil dlžník. Keďže zmenkové ručenie nie je založené na princípe subsidiarity, v prejednávanej veci nemusela byť pre vznik povinnosti ručiteľa (úpadcu) splnená ani podmienka, že dlh nesplnil dlžník. Na rozdiel od toho, je prevzatie ručenia, z uvedeného hľadiska, vo vzťahu dlžníkovi úkonom neutrálnym. Dlžníkovi neposkytuje žiadne dodatočné právo ani povinnosť. Dlžník, má rovnako ako pred prevzatím ručenia povinnosť plniť. Plniť musí alebo veriteľovi alebo ručiteľovi, ktorý za neho plnil. Vo vzťahu k veriteľovi sa nemôže zbaviť povinnosti plniť poukazom na rovnocennú povinnosť ručiteľa a nemôže proti veriteľovi použiť žiadnu námietku, ktorú by mal len ručiteľ. Z uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci, bol úkon urobený v prospech veriteľa (žalovaného), ktorý vo vzťahu k úpadcovi ne je spriaznenou osobou a nie v prospech dlžníka. Na žalovaného sa preto uvedené zmiernenie obmedzovacích podmienok nevťahuje.

Návrh na vyhlásenie konkurzu proti úpadcovi bol podaný 3. júla 2008. Od urobenia úkonu (9. februára 2007) uplynula lehota dlhšia ako jeden rok. Keďže koniec lehoty do ktorej musí spadať urobenie odporovateľného úkonu nie je viazaný na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu ale na začatie konkurzného konania (§ 14 zákona), prekročenie lehoty je teda ešte výraznejšie. Bola tým naplnená jedna z obmedzujúcich podmienok, ktorá vylučuje úspešné odporovanie predmetnému úkonu podľa § 58 zákona. Je teda už bez významu skutočnosť že prevzatie ručenia nemohlo byť dôvodom úpadku ručiteľa (úpadcu) a nebolo preukázané ani, že v čase prevzatia ručenia bol v úpadku (z už uvedených dôvodov neplatila prezumpcia úpadku).

Neboli splnené znaky skutkovej podstaty odporovateľnosti zvýhodňujúceho právneho úkonu podľa § 59 zákona. Odporovaný úkon sa netýkal záväzkov úpadcu. Úpadca

nim neplnil, neupravil ani nezabezpečil svoj záväzok (zabezpečil záväzok iného), nevzdal sa svojho práva ani neodpustil dlh svojho dlžníka. Predovšetkým však platí rovnaký záver, ako v prípade § 58, že od urobenia úkonu do začatia konkurzného konania uplynula doba jedného roka (ods. 4). Rovnako aj to, čo bolo uvedené k § 58 zákona pre obmedzujúcu podmienku uvedenú v ods. 3 (úkon spôsobil úpadok alebo urobený v čase úpadku).

Podmienkou odporovania ukracujúcemu úkonu podľa § 60 zákona je, že úkon dlžníka bol urobený s úmyslom ukrátiť svojich veriteľov, ktorý musel byť druhej strane známy. Ak ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úmysel dlžníka a vedomosť druhej strany úkonu sa predpokladá (ods. 2). Keďže úkon nebol urobený v prospech osoby s dlžníkom spriaznenej, úmysel dlžníka a zároveň vedomosť, toho v prospech koho bol úkon urobený, o tomto úmysle, nestačilo prezumovať ale musel byť preukázaný. Ani úmysel úpadcu ani vedomosť žalovaného v konaní preukázaný nebol a žalobca ho dovolávajúc sa prezumpcie ho ani netvrdil.

Dovolací súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. zakladala dôvodnosť dovolania podľa niektorého s dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. Súdny oboch stupňov rozhodovali vo veci, ktorá parí do ich právomoci, účastníci konania majú spôsobilosť byť účastníkom, v totožnej veci sa právoplatne nerozhodlo ani o nej neprebíha iné konanie a vo veci nerozhodoval vylúčený sudca. Účastníci konania mali možnosť uplatniť svoje práva, ktoré im priznáva procesný poriadok. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať nesprávne právne hodnotenie veci ani vecne nesprávne rozhodnutie.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že podmienky, ktoré by zakladali dôvod pre určenie neúčinnosti sporného úkonu úpadcu nie sú dané a žaloba nie je dôvodná. Ustanovenie § 243b ods. 2 O. s. p. umožňuje dovolaciemu súdu zmeniť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorého nesprávnosť spočíva len v nesprávnom právnom posúdení správne zisteného skutočného stavu. Podľa názoru dovolacieho súdu, môže dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré vychádza zo správneho skutkového zistenia a je vecne správne, ktorého odôvodnenie (právne hodnotenie) však čiastočne spočíva na neprávnej aplikácii zodpovedajúceho právneho ustanovenia, potvrdiť. Nepripustiť, aby v obdobnej situácii ako je upravená v druhej vete § 243b ods. 2 O. s. p., v ktorej môže dovolací súd zmeniť nesprávne rozhodnutie, mohol vecne správne rozhodnutie, ktoré však k svojmu rozhodnutiu dochádza z iných právnych

dôvodov z akých vychádza záver dovolacieho súdu o jeho vecnej správnosti, mohol dovolanie zamietnuť, by bolo prehnaným formálnym postupom. Znamenal by, že reparácia rozhodnutia, ktorého nesprávnosť okrem nesprávneho právneho posúdenia spočíva aj v nesprávnom rozhodnutí v užšom význame (nesprávnosť výroku rozhodnutia) je podľa § 243b ods. 2 O. s. p. možná zmenou rozhodnutia dovolacím súdom ale náprava rozhodnutia, ktoré z uvedených dvoch chýb trpí len nesprávnym právnym posúdením, je možná len zrušením rozsudku a jeho vrátením odvolaciemu súdu. Z uvedeného dôvodu dovolací súd, považujúc napadnuté rozhodnutie za vecne právne i keď z iných dôvodov, dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech má preto podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 324 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Vo vyjadrení k dovolaniu náhradu trov konania síce uplatnil, nevyčíslil však ich výšku. Nevyčíslil ich ani v lehote stanovenej v § 151 ods. 1 O. s. p. (tri pracovné dni od vyhlásenia rozsudku). Keďže okrem trov právneho zastúpenia mu v dovolacom konaní iné trovy nevznikli, dovolací súd mu náhradu trov podľa § 152 ods. 2 O. s. p. nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. októbra 2011

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková